

søgelse, eller hvad man vil kalde det; af visse Statsanlæg, burde denne Bemyndigelse ogsaa benyttes. Vi fandt derfor, at naar den ikke var benyttet i det Regnskabsaar, for hvilket der her er aflagt Regnskab, burde vi henstille til Statsrevisorerne, at de, selv om de maaske i den kommende Tid vilde faa deres Tid i nogen Grad besat paa anden Maade end ved Revisionen, dog vilde finde Anledning til at benytte sig af denne Bemyndigelse og ikke et helt Regnskabsaar unnlade at benytte den, thi det er dog givet, at der baade i det ene og det andet Regnskabsaar vil være Lejlighed for Statsrevisorerne og sikkert ogsaa begrundet Anledning til at benytte den. — Vi har skrevet i Betænkningen, at der skulde afgives Beretning til Rigsdagen. Det kan godt være, at det, som det ærede Medlem nu fremholdt, ikke har været Forudsætningen, at man skulde gaa saa vidt med Hensyn til denne Bemyndigelse, der her er Tale om, at der ogsaa skulde indgives Beretning til Rigsdagen. Det udtalte jeg heller ikke ved min Omtale af dette Forhold forleden. Men jeg sagde, at det vilde være betimeligt, idet jeg gik ud fra, at Statsrevisorerne kom i Besiddelse af Oplysninger og Kendskab til Forhold, som der var lovgivet om paa Finansloven, saa at de vilde have lettere ved en Revision, ogsaa en kritisk Revision, af Finansaarets Regnskab; de vilde maaske bedre være i Stand til at kritisere de forskellige Udgiftsposter, naar de havde været ude at se paa Forholdene. Det har været min og Udvalgets Mening; og om end mine Ord maaske har været lidt for stærke, tror jeg, at det ærede Medlem og jeg er enige.

Brandes: Den Bemyndigelse, der er givet Statsrevisoratet, er den, at naar det ikke føler sig tilfredsstillet ved de skriftlige eller mundtlige Oplysninger, som tilstilles det, kan det ved Undersøgelse paa Stedet forvisse sig om, hvorvidt disse Oplysninger er rigtige eller ej eller maaske utilstrækkelige. Det er den Bemyndigelse, der er givet, men det forekommer mig, at selve Udtrykkene i Loven viser, at det kun er i de sjældneste Tilfælde, Statsrevisoratet skal behøve at udøve sit Hverv i Henhold til denne Bemyndigelse. Statsrevisoratets Opgave er saa stor, der forelægges det en saadan Bunke af Aktstykker og Dokumenter, ja, man kan sige, at de i Lassevis kommer til Statsrevisoratet, at det ikke vil have let ved ogsaa at foretage personlige Undersøgelser. Hvis Udvalget gør denne Henstilling, og Stats-

revisoratet følger den, vil Resultatet efter min Mening blive, at Statsrevisoratets Opgave bliver en noget anden end hidtil. Statsrevisoratet og altsaa den enkelte Statsrevisor vil komme til at foretage Besigtigelser af Statsanlæg, hvad jeg ikke tror man har tænkt sig andet end som en Udvej, ja, som et Nødværge for Statsrevisoratet, naar de Oplysninger, der forelaa, ikke syntes det tilstrækkelige. — Jeg tror heller ikke, at der er nogen virkelig Uenighed mellem den ærede Ordfører og mig, især ikke, naar den ærede Ordfører vil indrømme, som han gjorde, at de Udtryk, han havde benyttet, var noget for stærke. Saa snart den ærede Ordfører paa Udvalgets Vegne siger, og Folketinget vil være med dertil, at Statsrevisorerne bør finde Lejlighed til at undersøge Statsanlæg, saa maa Statsrevisoratet antage en noget anden Forretningsorden, end det hidtil har haft, og jeg ved dog ikke, om dets Tid vil slaa til overfor dette; om der ikke da maa kræves mere Medhjælp. Saa snart dette altsaa siges saa stærkt fra Rigsdagens Side, maa efter min Mening Statsrevisoratet, da dette jo til en vis Grad er Rigsdagens Medhjælp og Tjener, med Rigsdagens Myndighed over sig, rette sig derefter eller protestere derimod — og det forekommer mig altsaa, at Statsrevisoratets Hverv derved udvides. Det har jeg i og for sig ikke noget imod, men jeg vil blot overfor den ærede Ordfører fastslaa — og jeg tror, han maa give mig Ret deri —, at vi saa er inde paa en Udvikling af Statsrevisoratets Opgave og Hverv, som man ikke tænkte sig i sin Tid.

Ordføreren (Maegaard): Det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) indrømmede nu til sidst, at hvis man følger Udvalgets og min Henstilling, kommer man ind paa en ny Opgave for Statsrevisionen, men dette ligger jo allerede i Ordene i Loven af 1917, thi tidligere har man ikke fra Rigsdagens Side kunnet gøre nogen Henstilling til Statsrevisorerne om, naar de fandt Anledning dertil, at foretage Eftersyn. En Bestemmelse herom er imidlertid indsat i Loven af 1917, og saa er Spørgsmaalet kun, hvor langt man skal gaa ad den Vej. Jeg mener, at man i de enkelte Tilfælde maa overlade til Statsrevisorerne selv at afgøre, i hvor stor Udstrækning de af Hensyn til den senere Revision vil finde det nødvendigt at foretage Stikprøver ved at undersøge Statsanlæg og andre Forhold, som der kan være Tale om. Saaledes ser jeg paa det, og naar det er Tanken, maa Statsrevisorerne virkelig og